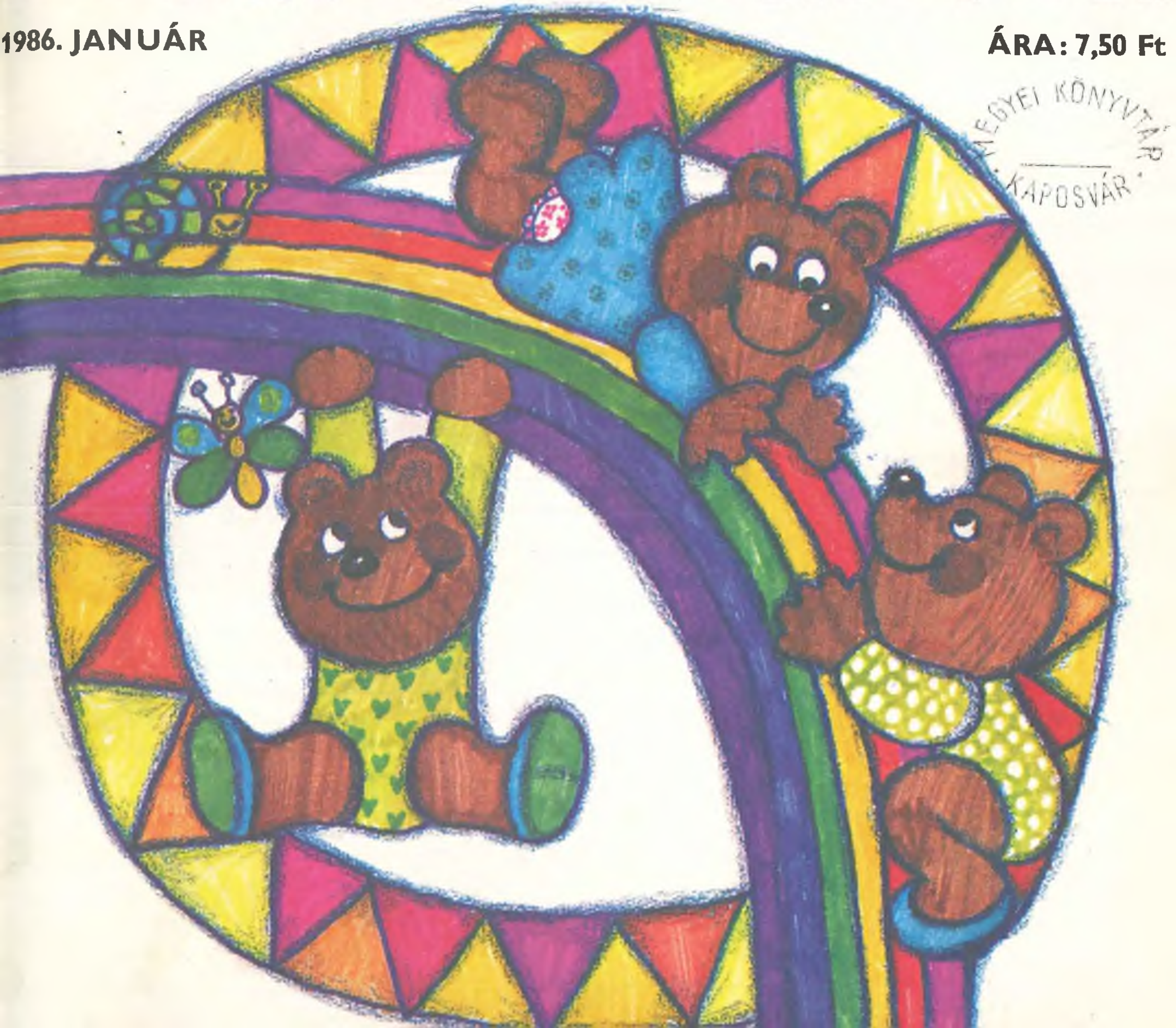
DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1986. JANUÁR

ÁRA: 7,50 Ft

Az újságok címoldalán, de a képes postai lapokon is gyakran láthattátok az 1986-os évet köszöntő sorok mellett a mesékből jól ismert, kedves, vidám kismalac alakját. Miért éppen a malackát rajzolták vagy festették oda? Nos, azért, mert az emberek ősidőktől fogva azt tartják, hogy a kismalac szerencsét hoz. Az ő figurájával kívánnak egymásnak jó szerencsét. Ezt tesszük most mi is. Midőn felidézzük a mesebeli ügyes kismalacot, egyben sok-sok szerencsét kívánunk nektek az új esztendőben: kívánjuk, hogy teljesüljenek a vágyaitok, s legyetek nagyon boldogok és vidámak!

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének lapja, 3—7 éves gyerekeknek. Megjelenik havonta.

XXX. ÉVF. 1. sz.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Főszerkesztő: Kelemen Sándor. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502. Telefon: 668-457. Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374. Telefon: 116-660.

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodájánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI-215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,—, egész évre 90,— Ft.

85.1222 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató

INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak: *Kun Magda* olvasószerkesztő, *Kovács Endre* képszerkesztő, *Madár Eszter* levelező, *Bálint Lajosné* szerk. adminisztrátor

JÓZSEF ATTILA

A kanász

Az én falkám olyan falka,
ondolálva van a farka.
Orrukban csak magyar mód
csillog egy kis aranydrót.

Van egy pösze kis malacom,
fővárosi grófkisasszony.
Sóhajtott is egy ízbe,
nézi magát a vízbe.

Van nekem egy oly kis kanom,
szelíd szóra kezes nagyon.
Az ha fogja s egyet túr,
a kőkastély felfordul.

Van egy semmi kis furulyám,
nem nőtt az csak datolyafán.
Azt ha fúvom, hull a makk,
s a fák táncra állanak.

S ahány felhő, összeszalad,
ha csördítem ustoromat.
Réz a nyele, szikrázik,
de sok szoknya megázik!

STUIBER ZSUZSA rajza

NAGY KATALIN

KETTŐNK TITKA

Turkáló

Anyukám nem szereti, ha turkálok a szekrényekben. Ez elég baj. Mert éppen ez a legkedvesebb játékom, a turkálás. Olyan érdekes dolgokat talál az ember ilyenkor, amiket különben nem adnak a kezébe, mert nem gyerek kezébe valók.

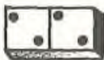
Ilyen például apukám villanyborotvája. Azért különösen sokat kell turkálnom. Mert mindig másik helyre teszik, nehogy megtaláljam és bedugjam a konnektorba. Én mindig megtalálom. És sose dugom a konnektorba. Csak húzgálom az arcomon ide-oda, mint apukám szokta. És berregek hozzá én magam.

Csak a konyhaszekrény felső fiókjában szeretek turkálni. Az alsóban nem érdemes, mert ott csak kanál, kés, villa található. Ezeket mindennap megfoghatom, mert én terítek a vacsorához. De a másik fiókban sok minden van, amiről nem tudom, hogy micsoda, pedig szeretném tudni, de nem hagyják. És milyen szerencse, hogy turkálok! Mert a sörnyitót például megismertem. És ki tudtam nyitni vele az összes sörösüveget, amit csak találtam a jégszekrényben. Vártam, hogy majd csodálkoznak. Apukám inkább csak nagyot nevetett. Anyukám meg haragudott. De nemcsak énrám, hanem főleg apukámra, mert megitta az összes sört, amit én ügyesen kinyitottam.

A spriccelős dobozokat is nagyon szeretem, de dugdossák őket előlem, tudom én! A nagymamánál láttam egyszer, hogy a konyhában kis bogarak futkostak. Ő azt mondta, ezek károsak, esetleg betegséget okoznak, és lespriccelte őket a dobozzal. És már nem is futkostak, hanem összesöpörtük őket, és egészségesek maradtunk. Észrevettem, hogy nálunk az előszobában hangyák is laknak. Gyorsan turkáltam a fürdőszoba-szekrényben, és megtaláltam egy spriccelőt. Gondoltam, majd örül anyukám, ha elintézem a hangyákat! Sokáig spricceltem rájuk. De egyre csak futkostak. És jó szagú lett az előszoba. Mert véletlenül anyukám kölnijével spricceltem és nem a rovarirtóval. Így aztán nem is örült anyukám. Csak a hangyák.

GARAI PÉTER

Medvedúdoló

Réges-régen,
bocs koromban,
jót táncoltam
bocskoromban.

Duda dúdolt,
döngött dob,
daluk bennem
kavarog.

Emlékszem a
sok zenészre,
s a jutalmul
kapott mézre,

édes volt, mint
ez az emlék,
régen történt,
s mintha nemrég . . .

Rég elmúlt a
bocs korom,
s kinőttem a
bocskorom.

BAKÓ ÁGNES

A szegény ember szerencséje

Élt egyszer valahol egy szegény ember. Egyedül lakott düledező viskójában, mert a nagy ínségben már az egerek is elszökdöstek tőle. Csak a szél járt otthonosan ki s be a törött ablakon, ajtón, s vihorászva nevetgélt a szegény ember baján. Az meg csak üldögélt naphosszat a háza küszöbén tétlenkedve; legfeljebb, ha a lyukas csizmája talpát nézegette.

Egy nap szénával rakott ökrös szekér kocogott el a háza előtt.

— Hej! Be' jó is annak, akinek ilyen szép ökrös szekere van! — sóhajtotta a szegény ember.

A gazda odakiáltott neki.

— Látom, derekasan csened az időt. Nem jönnél ahelyett begyűjteni a szénámat?

— Nem érek rá — ingatta fejét bánatosan a szegény ember. — Azon töröm a fejemet, mit tehetnék ekkora ínség ellen?

— Ha elszegődsz hozzám, megfizetlek — mondta a gazda. — Fele lesz akkor az ínség is.

De a szegény ember nem mozdult a küszöbről.

— Nem mehetek, mondom. Jobban esik itt bevárni a szerencsémet.

— Ó, te féleszű! — nevetett a gazda, azzal otthagyta a szegény embert; aki addig bámulta a fehér ökrök szarvahegyét, míg csak bele nem vesztek a porfelhőbe.

Azontúl megint csak a küszöbön üldögélt; s ugyancsak sóhajtozott a szerencséje után, mert már a háza fedele is lekívánkozott a viskója faláról.

Ám a szerencse helyett egy napon a falubéli kőmíves kopogtatott be hozzá.

— Minden jót! — mondta a kőmíves. — Látom, elkelne neked egy kis munka. Új házakat építünk a faluban. Neked is akad munka. Gyere velem. Szép fizetséget adnék a munkádért.

— Nem mehetek — rázogatta a fejét sajnálkozva a szegény ember. — A szerencsémet várom. Míg odajárok, elszalaszthatom. Pedig hej, de nagy szükségem volna arra, hogy itt találjon!

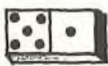
A kőmíves nagyot nézett. Gondolta, talán tréfát űz vele a szegény ember, de az komoly képpel mondta, amit mondott.

— Ó, te világ bolondja! — nevetett erre. — Hát azt hiszed, úgy pottyan öledbe a szerencse, akár az érett szilva? Ha továbbra is itt tétlenkedsz, árnyékát se láthatod a szerencsédnek!

Azzal fejébe nyomta a kalapját, és otthagyta a szegény embert.

Az idő múlt, a vakolat hullt a szegény ember háza falá-

ról. Már kezdte bánni, hogy nem hajlott a kőműves szavára. A pénzecskén legalább új csizmát vehetne!

Ahogy így búslakodik, ráköszönt egy mosolygós képű menyecske.

— Jóember! Segítenél nekem? Malacokat vettem a vásáron, és ahány, annyi felé szalad. Egymagam nem boldogulok velük. Ha segítesz hazaterelni őket, fizetségképpen adok neked egy malacot.

A szegény embernek nem igen akaródzott felállni a küszöbről, de az jutott az eszébe, hogy csudával határos lenne, ha egy ilyen kis kövér malacka futkározna egyszer végre az ő udvarában is; és a menyecskéhez szegődött.

Nyesett magának egy szedervesszőt, s ímmel-ámmal terelni kezdte a malacokat.

Hanem hazafelé már jókedvűen szaporázta a lépteit. Úgy ölelte magához visítozó malackáját, mintha ölbéli gyerek lenne.

De hát egy kismalacnak ól is kell! Meg kukorica!

Megvakarta a feje búbját, aztán jókedvűen füttyentett egyet, s előszedte a rozsdás fűrészt, kalapácsot, girbegurba szögeket. Olyan ólacskát épített, hogy maga is megirigyelte.

— Mégiscsak úgy volna rendjén — gondolta —, hogy a gazda különb házban lakjék, mint a malackája!

— Röf... röfff!... — mondta a kismalac, mintha értette volna.

— De hát ahhoz pénz is kellene! — mondta neki a gazda.

— Uiiii... uiiii! — visongta erre a malacka.

A szegény ember megint megvakarta az üstökét. A kismalacra nézett és ezt mondta:

— Akkor nincs más hátra, mint elszegődni a faluba. A munkámért pénzt kapok. Neked kukoricát, magamnak meg fehér kenyeret és szalonnát veszek rajta.

Meg sem várta, mit mond erre a kismalac, vállára kanyarította a tarisznyát.

Feléig sem ért az útjának, elkopott a lyukas csizmája maradék talpa is. Szúrta lábát a milliom kavics, így hát egyre szaporábban kapdosta a lábát.

Aztán bekopogott a kőműveshez.

— Nicsak, ni! — nézett nagyot a kőműves. — Tán rád szakadt a szerencse, hogy kimozdultál hazulról?

— Van-e munka? — kérdezett vissza a szegény ember, s restelkedve forgatta ringyes-rongyos kalapját.

— Aki keres, talál — mondta a kőműves, azzal a szegény ember markába nyomta a vakolókanalat.

A ládafiában pedig gyűlni kezdett, s egyre szaporodott a sok csengő-pengő forint.

A szegénység lassacskán kiszorult a házból.

Kis ideig még ott ólálkodott a küszöb körül, de, hogy a gazda ügyet sem vetett rá, egy napon szépszerével megszökött.

Azóta ki tudja, merre jár?

Talán valamelyik lusta ember befogadta.

SÓTI KLÁRA rajzai

GYURCSÓ ISTVÁN versei

Varjúnóta

Fekete a varjú,
fehér hó,
kiáltsunk egyet:
halihó!
Fázik a varjú:
fekete.
Repül a varjak
csapata,
fehér a mező
alatta.
Károg a varjú:
jaj, be kár!
Elmúlt a tavasz,
el a nyár!

Téli tó

Haj-hó!
Hol a tő?
Befagyott a
liba-, kacsa-
úsztató.
Aranypatkó,
korcsolya,
álmodik a
békakirály
kisfia.

OSVÁT ERZSÉBET

Mári néni

Mári néni
igazi varázsló —
sárga kukoricát
fehérré varázsló.

Kukoricaszemek,
a tűzről pattanva
forognak,
pörögnek
ki erre,
ki arra.

Mint fürge
hópelyhek,
könnyűek,
vidámak,
de nem olvadnak el,
ez aztán varázslat!

A sok gyerek nézi,
bámészan
csodálja.
Fogy is Mári néni
finom portékája!

HORGAS BÉLA

Sétikáló és Szájtáti

Dombra fel, völgybe le, újra föl, megint le: ez volt Sétikáló kedves útja télen, nyáron. S mindig találkozott valakivel, akivel érdemes volt találkoznia. Egyszer éppen Szájtátival, a domboldal nagy csodálkozójával, akit különben Sára manónak is hívtak egyesek. Sétikáló ismerte Sára manót, de még sohasem találkozott vele szájtátizás közben. Előre örült hát, amikor megpillantotta csúcsos sapkáját, csíkos pulóverét és csöves nadrágját a távolból. Ott állt egy didergős nyírfa előtt és elmélyülve nézett valamit. „Biztos, hogy a száját is eltátja egy kicsit, annyira figyel" — gondolta Sétikáló. „Egyik fülem sós, a másikat pirosra csípte a szél, de én akkor is a közelébe megyek, hogy eltanuljam a szájtátizást. Csakhogy mit lehet ilyenkor ilyen hosszan bámulni?"

Mire ezt elgondolta Sétikáló, már oda is ért Szájtátihoz, akit Sára manónak is hívtak egyesek. Jól sejtette! Szájtáti annyira belemerült valaminek a nézésébe, hogy mást se látott, se hallott. Sétikáló a közelébe ért, melléje lépett, és megpróbálta követni Szájtáti tekintetét. Sajnos nem látott semmi bámulatra méltót, se érdekességet, se szépséget, se nagyszerűséget. De különös csúnyaságot se! Mit nézhet hát Szájtáti, aki Sára manónak is mondja magát? Sétikáló megköszörülte a torkát, megforgatta szélfogó ernyőjét, és kicsit a kulcsait is megcsörrintette. Szájtáti azonban meg se rezdült.

— Khm, khm, jó napot kívánok! Aztán mit nézünk, mit nézünk olyan elmerülten, Szájtátikám, hmm?!

Ez a „hmm" a kérdés végén kicsit erősre és furcsára sikerült, de Szájtáti nem bánta.

— Ó, te vagy az, Sétikáló?

— Persze, hogy én... Megláttalak a domb aljáról, és gondoltam, hogy ide sétikálok és eltanulom tőled a bámészkodást.

— Én nem bámészkodom — mondta Szájtáti. — Én gyönyörködöm.

— Aztán miben? — kérdezte Sétikáló és hitetlenkedve pillantott körül.

— Ebben a gyönyörű téli fában — válaszolt Szájtáti, és a közeli tölgyre mutatott. — A fehér hó előtt kirajzolódó ágbogak fekete rajzában. Nézd, mennyi elágazás, milyen sok vonal, vastag és vékony, göcsörtös és sima, egyenes és görbe, nézd!

— Nézem — mondta Sétikáló.

— És? Látod, amit én látok? Látod a gyönyörűt?

Sétikáló nézte a téli fát, követte tekintetével az ágbogak rajzát, és minél tovább nézte, annál jobban tetszett neki az egész. „Egy téli fa" — gondolta. „Ki hitte volna, hogy csakugyan gyönyörű lehet."

— Nem tudom, Szájtáti, hogy azt látom-e, amit te... — szólt a mi kis tündérünk —, de gyönyörűt látok... Egy téli fát, egy fekete fát a fehér hóban.

— Nagyszerű! — bólintott Szájtáti. — Akkor nézzük együtt a gyönyörűt.

És nézték. Nézték együtt, aztán sétikáltak együtt, le a dombról, fel a dombra — és ezzel vége is Sétikáló és Szájtáti találkozásának, de nincs vége a barátságnak és a kíváncsiságnak, khm, khm!

KOLTAI ÉVA rajzai

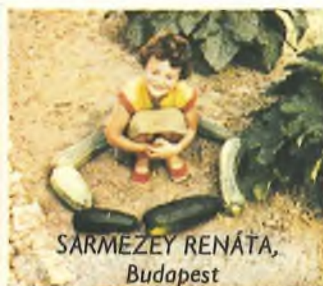

A kertészverseny albumából

Három albumba ragasztottuk a kertészkedésről készült fényképeket. Sajnos nem sokat tudunk itt bemutatni a felvételekből, hiszen kevés a hely, de ennyiből is látszik, hogy az ország minden táján bő volt a termés; a verseny sikeresen zárult.

FERENCZY PÁL, Komárom

SÁRMEZEY RENÁTA, Budapest

Luther úti Széchenyi Napközi Otthonos Óvoda, Mezőberény

NYITRAI ÉVA, Pécs

MOLNÁR PÉTER és TAMÁS, Tápiószecső

Kis Péterék naplót készítettek a növények fejlődéséről, magvetéstől — az ebédlőasztalig.

Földbe dugom a magot.

Ide nézzetek! Kikelt!

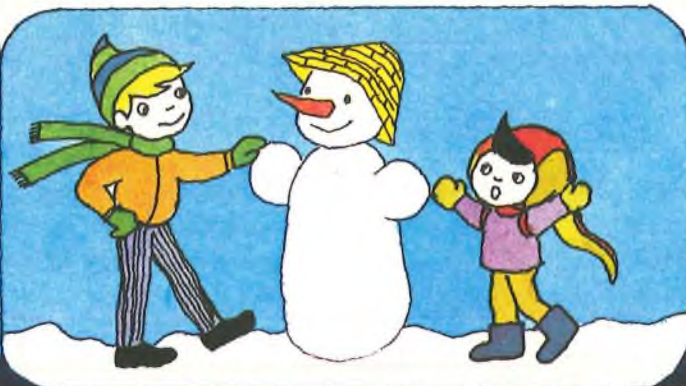

Szép a termés, bátyó!

Megesszük, amit főztünk

ÖCSI, BÁTYÓ és a HÓ-ÓVODA

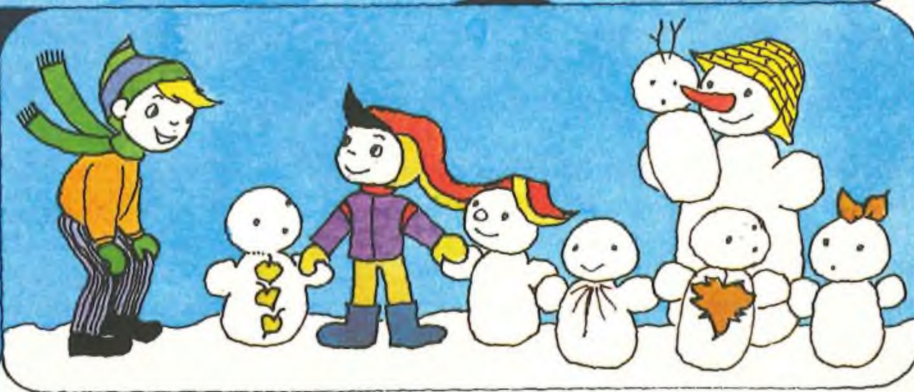

Tervezte és rajzolta MARÉK VERONIKA

KERÉKGYÁRTÓ JÁNOS

Dániel és a mogyorók

SOTI KLARA *rajza*

Dániel, a kövér kismalac mindig gyűjtött valamit: faleveleket, kavicsokat, ketteseket az ellenőrzőbe, sőt egyszer még két képeslapot is sikerült összegyűjtögetnie.

Egyik nap azonban elhatározta, hogy mást fog gyűjteni, egészen mást mint eddig. Mogyorót.

Járta is az erdőt és egy hatalmas kosárba szedegette a mogyorókat a földről.

— Irgumburgum, szedtevette, röf-röf — dünnyögött. — Nagyon fura valami ez a mogyoró. Belül finom, de kívül nagyon kemény és hiába rágcsálom, sosem jutok el a finomabb részéig...

Ilyesfélét motyogott, amikor odaugrándozott hozzá Mogyoródi Márton, a kismókus.

— Szia, Dániel! — kezdte Márton. — Látom, gyűjtögeted a *mogyorókat*.

— Igen — vigyorgott Dániel —, és képzeld, már majdnem megtelt a kosaram!

— Ügyes vagy — bólogatott Márton —, csak az a baj, hogy az én mogyoróimat gyűjtögeted.

— Hogyhogy a tieidet? — csodálkozott Dániel. — Hiszen itt voltak a földön...

— Persze, de azért voltak ott, hogy én szedegessem össze őket — magyarázta Márton. — Különben is, én meg tudom eszegetni, te pedig csak rágcsálni tudnád.

— Igen — bólogatott Dániel —, ebben van valami igazság. De csak azért, mert kemény a mogyorók ruhája... Tényleg, nem akarod véletlenül kinyitogatni őket?

— De akarom — mondta Márton —, viszont akkor egyúttal hozzá is látok az eszegetés hez.

— Azt nem lehet! — ellenkezett Dániel. — Ezeket én gyűjtögettem...

— Csakhogy nélkülem nem tudsz eszegetni.

— Valóban — tűnődött el Dániel. — Ha én gyűjtögetem és te bontogatod, akkor nekem is jár belőle és neked is.

— Mégpedig ugyanannyi, pontosan ugyanannyi! — tette hozzá Márton.

— Megegyeztünk. Bontogathatod a mogyorókat — mondta Dániel, azzal leültek a kosár mellé és fel sem álltak mellőle, míg közösen meg nem eszegették az összes mogyorót.

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK VARROGATNAK

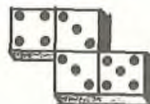
SOMORJAI ÉVA *rajzai*

— Itt a farsang, itt a farsang:
mulatságra jó idő!
Elmegyünk a maszkabálba.
Mit öltsünk fel, Dörmögő?
— Ej, ti bocsok — brummog Apó. —
Az eszetek mire való?
Döntsétek el magatok,
milyen jelmezt hordjatok!
— Skót leszek, ki szoknyát visel —
kiált Berci. — Van is, tudom,
Anyónak egy bő szoknyája.
Bevarrja majd a kishúgom.
— Varrd be magad! — nyelvel Borka.
— Elég dolgom akad nekem.
Fejkendőkből tűzöm össze
a varázslóköpönyegem.

Marci régi, nyűtt lepedőt
kér Anyótól s nekilát:
— Szakácsjelmezt szabok-varrok
mindenkinél hamarább.

Mindhárom bocs igen fürge:
cérnát fűznek egy-egy tűbe,
s mint akiket tatár kerget,
nagy sebtiben öltögetnek.

— Jaj, te Berci! — kiált Borka. —
Nem lesz jó így a skótszoknya.
Add ide, hogy egyet öltsek!
Marci, neked is segítek.

Cserélgetik a ruhákat.
— Gombvarrásban jobb vagyok!
— Én pedig a fércelésben!
— Én varrom fel a csatot!
Elkészülnek. Sebbel-lobbal belebújnak jelmezükbe.
— Kérdezzük meg Dörmi Anyót, hogy a munkánk sikerült-e.

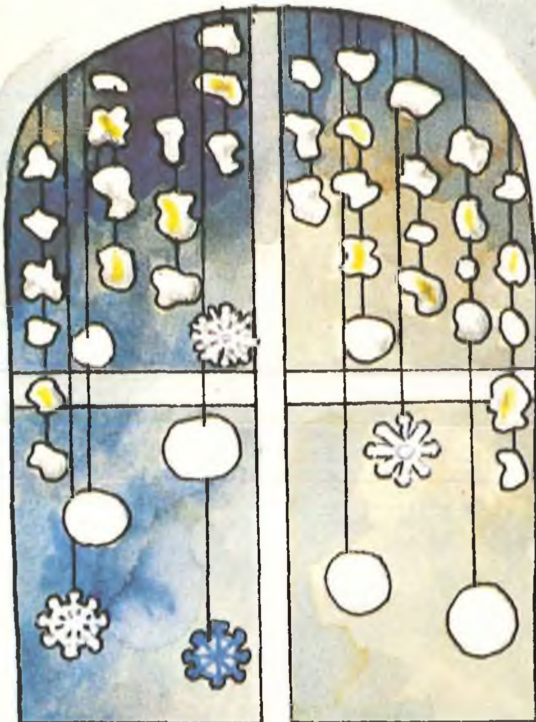
Mennek — azaz csak mennének háromfelé a kis maflák. Megtorpannak. Miért? Mert a ruháikat összevarrták. Szerencsére belép Anyó...
Olló csattog, tű forog;
Indulhatnak végre már a jelmezbálba a bocsok.

Fehér virág, vízzé válik, mi az?

(jégvirág)

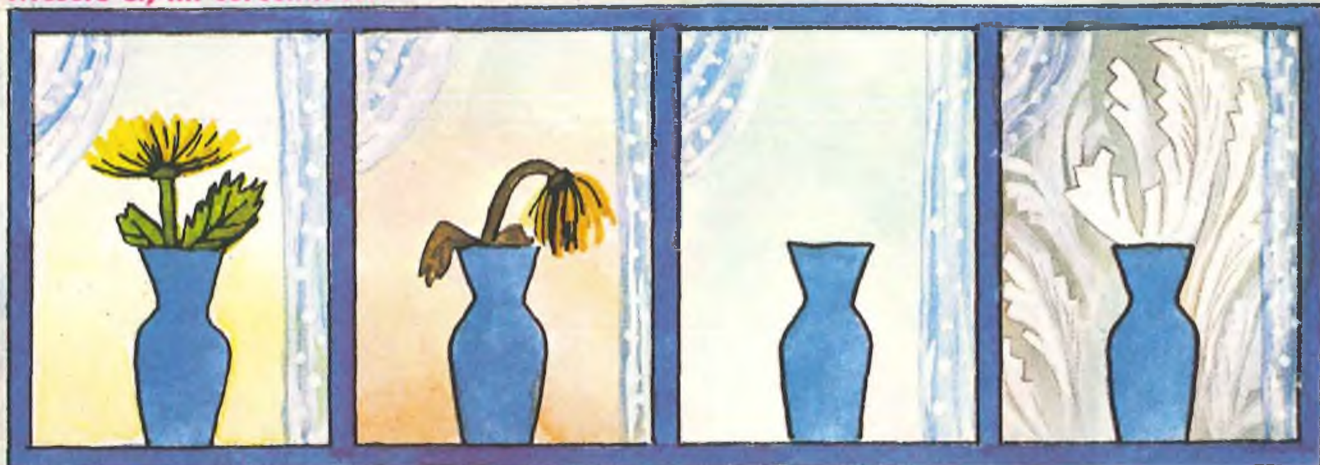

Nem minden tél egyforma. Néha bőségesen hull a puha, fehér hó, néha azonban várat magára. Ilyenkor is lehet szép, havas ablakod, ha magad készítette hópelyhekkel díszíted.

Fűzz fel egy csomag pattogatott kukoricát hosszabb-rövidebb cérnaszálakra, aztán egyenként kötözz minden füzért egy erős zsinegre vagy damilra! Kérj meg egy felnőttet vagy nagyobb testvért, hogy erősítse két apró szeggel vagy rajzszeggel az ablakkeretre!

Papírból, vágással, tépéssel is készíthetsz különféle csillag alakú, vagy korong alakú hópelyheket; ezeket is felfüggesztheted a kukoricafüzérek közé.

Meséld el, mi történik itt!

MADÁR ESZTER *rajzai*

K. M.

A tél sok vidám játékot hoz: szánkózást, hógolyózást, korcsolyázást, de hoz még valami mást is. Meghozza a náthát. Előfordul, hogy átfázol, piros a torkod, köhögsz, prüszkölsz, lázad van, rossz a kedved. A doktor bácsi gyógyszert ír, édesanyád ágyba dug, de te azért ne lógasd az orrod! Készíts például társakat magadnak; nevezheted őket mondjuk HAPCIMANÓKNAK! Kérj apró, kiürült papírdobozokat, ócska zoknit vagy textildarabokat, egy-két fapálcikát vagy főzőkanalat, színes ceruzákat, és rajzolj a dobozokra mulatságos, vörös orrú arcokat! Pálcán vagy az ujjaidon billegtesd őket, és kösd be a torkukat!

Mondogathatod közben ezt a verset is:

„Egy nátha gubbaszt a teraszon:
prédájául kit válasszon?
Eldöntötte egykettőre,
ugrik Kis Pál orrhegyére.
Hapci! — Pál már el is bágyadt,
hétfőig nyomta az ágyat."

(CHRISTIAN MORGENSTERN:
A nátha)

HA VALAKI TÜSSZENT, MONDD GYORSAN: EGÉSZSÉGÉRE!

Hapci!

Ha-a-pci!

Ha-ha-ha-hapci!

HAPCI!!

Hapci!

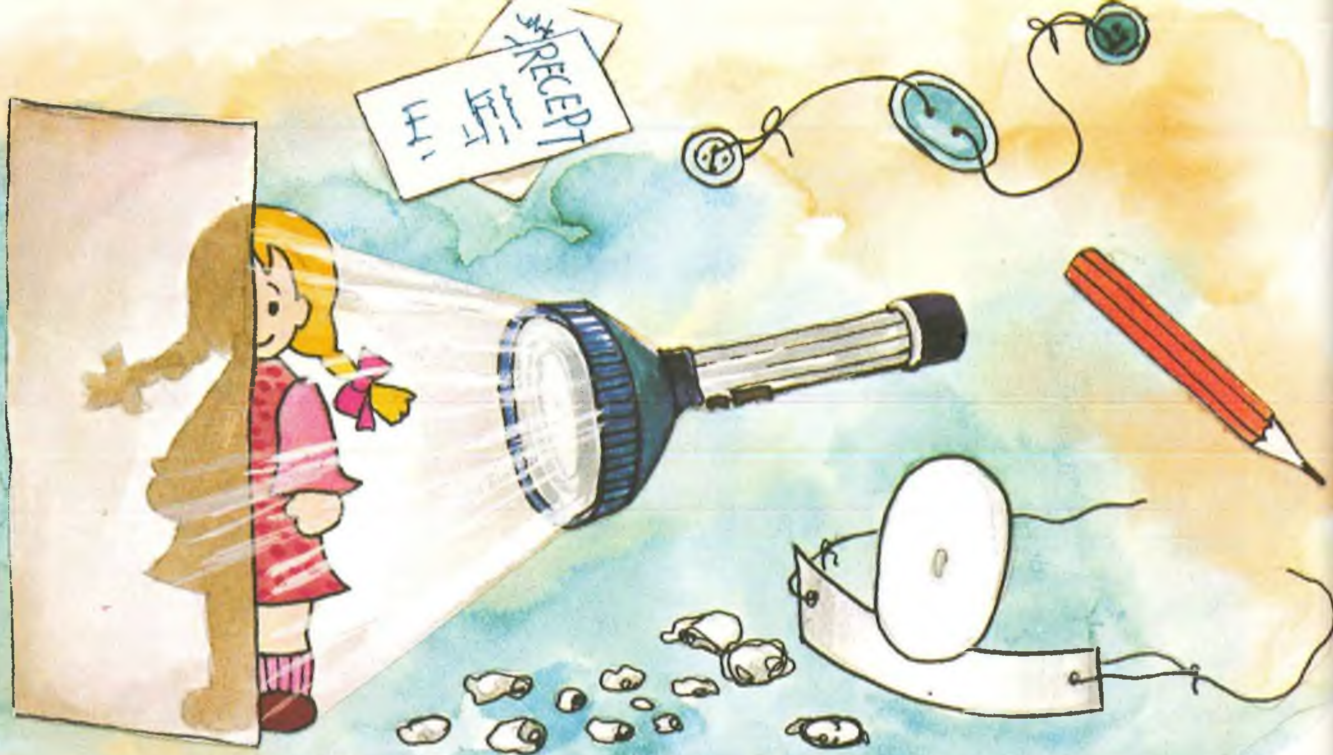
Ha-a-pci!

Ha már lábadozol, készíts magadnak vitaminsalátát, hamarabb meggyógyulsz.

VITAMINSALÁTA

Reszelt almára, sárgarépára csepegtess egy kis citromlevet, keverj hozzá 1-2 kávéskanál mézet és hintsd meg dióval vagy mákkal! Kitűnő csemege!

Azt is játszhatod, hogy te vagy az orvos, és a babák a betegek. Ha nincs a játékaid között orvosi felszerelés, vagy volt, de már tönkrement, készíts magadnak! A hallgatóhoz elég két kicsi, meg egy nagy gomb vagy gyöngy. Fűzd a nagy gombot egy zsineg közepére; a két végére meg fűzd a kicsiket! A két kicsit akaszd a füledre, a nagy gombbal pedig hallgasd a betegek szívét, tüdejét!

Meg is röntgenezheted a babákat. Állítsd őket egy zseblámpa fénye elé, és tarts eléjük papírlapot! A papírra rajzolhatod a baba mellkasát, ez lesz a röntgenkép. De ha a baba torkára vagy kíváncsi, vágj ki papírból gégész-tükröt, ahogyan képünkön látni; azzal nézz a torkába!

A színes ceruzád lehet az injekcióstű. Hőmérőt is készíthetsz. Rajzolj kemény papírra kis vonalkákat — hőmérőbeosztást —, vágd ki, és rajzolj piros ceruzával higanyszálat is a vonalakra! Minél hosszabb a piros higanyszál, annál lázasabb a babád.

Receptet is készíthetsz kis, téglalap alakú papírokból.

A recept ellenében a „gyógyszertárban" papírgalacsin-tablettákat adnak. Ezektől bizonyára meggyógyulnak a babák.

Ne felejts el mesélni nekik, ez nagyon jólesik a betegeknek, játssz is velük! Mondd el nekik, hogy az orvostól nem kell félni!

Mi segíti a gyógyulást?

Ancsi és Marcsi tüsszögve ébredt. Édesanyjuk megmérte a hőmérsékletüket. Ancsinak éppen csak hőemelkedése volt, de Marcsi bizony alaposan belázasodott. Iskolába sem mehetnek.

Ha már iskolás vagy, fogj piros ceruzát, és jelöld vonallal a hőmérőkön, mennyi lehetett Ancsi és Marcsi hőmérséklete!

Képünkön különféle dolgokat látsz; főleg olyanokat, amelyek a betegek gyógyulását segítik. Közülük kettőnek még közvetve sincs szerepe a gyógyulásban. Melyik az a kettő? Rajzold le őket, és küldd el rajzodat Dörmögőnek!

Összeállította RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ

MADÁR ESZTER *rajzai*

Barlangposta

Kedves Gyerekek! Javában tart a tél, így gyakran üldögélünk a bocsokkal a kályha mellett. Közben mesélünk, nem is akárhogy. Egyikünk elkezd egy történetet, és mindig más folytatja. Akire rákerül a sor, kedve szerint alakítja tovább az eseményeket. Csuda izgalmas! Ha van társatok a játékhoz, próbáljátok ki ti is, ha nincs, egyedül is találhattok ki mesét. Terényi Vera is ezt tette:

Én Vera vagyok. Az anyukám és az apukám lánya.

Egyszer lementem a kiserdőbe. Ahogy mendegélek, hát mit látok? Egy fát. Hogy ez miért olyan érdekes? Mert ehhez a fához mesék voltak kötve. Mindjárt ki is választottam egyet:

AZ ÖREGASSZONY MEG A KUTYÁJA

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ház. Ebben a házban élt egy özvegy nénike. Ez a néni nagyon magányos volt. Mindig csak sírt, unatkozott.

Egyszer a néne kiment a kútra vízért, mert ezt is neki kellett csinálnia.

— Vaú-ú-ú-ú! Va-va-vaú-ú!

Ez szomorú ugatás volt. A néne nagyon szerette az állatokat. Letette a vödröt, és ment a hang irányába. Mit lát, mit nem, egy beteg kiskutyát.

— Jaj, jaj! El van törve a lába! Gyere, majd viszlek!

Otthon beborogatta a kutyus lábát, és ahogy múltak a napok, a nénike már nem sírt, nem szomorkodott, érezte, hogy szereti valaki. Amikor a kutyus meggyógyult, így szólt a nénikéhez:

— Te meggyógyítottál, én hűséges szolgád leszek!

— Ki szól? — ijedt meg a néne.

— A kutyád.

— Hát te tudsz beszélni?

— Igen.

Ettől fogva elválaszthatatlan barátok lettek, és még most is élnek, mert nem haltak meg.

*

A Barlangposta jele *Grimm János*, szomori olvasónk rajza. A rejtvények megfejtéséért jutalmazott gyerekek névsora fölött *Kiss Réka*, tiszadobi olvasónk rajza látható.

Ugye, szép ez a történet? Persze Verának könnyű, ő már iskolás, papírra vetheti azt, ami eszébe jut. De az óvodások is kigondolhatnak meséket. Anyu vagy apu biztosan szívesen leírja, amit kitaláltok.

A csillagszemű juhász és a király
SZÁSZ PÉTER, 5 éves, Szekszárd

Anya mesélt a krokodilról
VARGA GÉZA, 4 éves, Sátoraljaújhely

Buta Jankó
CSERJÉSI RENÁTA, 7 éves, Kaposvár

Novemberi számunkban a *Kint felejtett játékok* című rejtvényt azok a gyerekek fejtették meg jól, akik ilyen sorrendben rajzolták le a játékokat: *trombita, mackó, labda, vödör, zászló, dobókocka.*

Jutalmat nyertek:

Barabás Réka, Budapest
Bártfai Anita, Siófok
Beke Dénes Zoltán, Csongrád
Bogyó Péter, Tatabánya
Bőgér Anikó, Diósjenő
Buzás Krisztina, Budapest
Csípő Ilona, Oroszlány
Dörnyei Eszter, Sajószentpéter
Fiedler Edit, Hajós
Flórián Sándor, Berekböszörmény
Hamar Attila, Verseg
Hataier Anasztázia, Oroszlány
Király Zsolt, Szerencs
Kiss István, Kunszentmárton
Kovács Gergely, Leninváros
Maza Orsolya, Dunaújváros
Máté Péter, Bátaszék
Mezei Csaba, Diósjenő
Németh Melinda, Egyházashetye
Novák Edit, Martfű
Paszternák Ádám, Budapest
Pásztor Lívia, Mezőkovácsháza
Somogyi Tünde, Alap
Trencsényi Lilla, Budapest
Vaszilkó András, Budapest
Zsák Gergely, Szikszó
Napközi Otthonos Óvoda, Szigetbecse
Napközi Otthonos Óvoda, Vérteskéthely
Óvoda középső és nagycsoportja, Magyaratád
Kisegítő Iskola 2. b osztálya, Székesfehérvár

1986
Adjon isten füvet, fát,
Tele pincét, kamarát,
Sok örömet e házban,
Boldogságot hazánkban
Ebben az új évben!
Elmondám. Nincs bundám,
Mert nem hagyott nagyapám.
(Népköltés)
F. GYÖRFFY ANNA rajza
F. GY. A